

455

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 lipca 1937 r.

o włączeniu posocznicy karpi do chorób, podlegających obowiązkowi zgłaszania, i o zwalczaniu tej choroby.

Na podstawie art. 17 lit. f), art. 29 lit. a), art. 109 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) zarządzam co następuje:

§ 1. Do zaraźliwych chorób zwierzęcych, podlegających obowiązkowi zgłaszania w myśl art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych, włącza się posocznicę karpi, tj. schorzenie o przebiegu ostrym, powodujące masowe śnięcie karpi, przy którym występują objawy następujące: nienaturalne, czerwono - amarantowe zabarwienie skóry, owrzodzenie lub ropnie ścian ciała, częstokroć o charakterze drążącym w głąb, ogólny obrzęk, nastroszenie łusek i wysadzanie oczu. Objawy te mogą występować łącznie lub z osobna.

§ 2. Posiadacz stawowego gospodarstwa rybnego lub przedsiębiorstwa, przeznaczonego do przechowywania ryb obsadowych albo handlu nimi, gdy zauważy pojawienie się posocznicy karpi lub objawów, wzbudzających podejrzenie o tę chorobę, powinien niezwłocznie, jednocześnie ze zgłoszeniem, do czasu przybycia powiatowego lekarza weterynaryjnego:

- 1) zaniechać wyławiania ryb żywych,
- 2) zaniechać spuszczenia wody ze stawów rybnych,
- 3) usuwać — w miarę możliwości — ryby śnięte ze stawów w sposób, uniemożliwiający przenoszenie zarazy, zachowując w miejscu odosobnionym próbki chorych ryb dla okazania ich powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu.

§ 3. Powiatowa władza administracji ogólnej, dowiedziawszy się ze zgłoszenia lub w inny sposób o pojawieniu się posocznicy karpi lub objawów, wzbudzających podejrzenie o tę chorobę, powinna niezwłocznie przez powiatowego lekarza weterynaryjnego przeprowadzić zbadanie stanu rzeczy na miejscu w celu ustalenia:

- 1) czy istotnie zachodzi przypadek posocznicy karpi,
- 2) kiedy zauważono pierwsze objawy choroby,
- 3) czy ryby chore lub podejrzane zostały wprowadzone do gospodarstwa rybnego, kiedy i skąd, albo też, czy choroba została w inny sposób przeniesiona,

4) czy w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed wystąpieniem objawów, wzbudzających podejrzenie o posocznicę karpi, ryby były wyprowadzane z badanego gospodarstwa rybnego i dokąd.

§ 4. (1) W razie wątpliwości co do istoty choroby lub na żądanie posiadacza ryb powiatowy lekarz weterynaryjny powinien przesłać niezbędne do rozpoznania choroby próbki do państwowej weterynaryjnej pracowni rozpoznawczej.

(2) Do czasu stwierdzenia istoty choroby stosuje się przepisy § 6.

§ 5. Powiatowa władza administracji ogólnej powinna podać do publicznej wiadomości w sposób przyjęty w powiecie każdy pierwszy przypadek urzędowego stwierdzenia posocznicy karpi w gospodarstwie rybnym, a nadto powiadomić o tym sąsiednie powiatowe władze administracji ogólnej, właściwą izbę rolniczą, oraz Związek Organizacji Rybackich Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 6. Z gospodarstw zarażonych nie wolno ryb sprzedawać i wywozić dla celów hodowlanych ani wypuszczać do wód otwartych. Ryby śnięte należy z takich gospodarstw w miarę możliwości usuwać w sposób, uniemożliwiający przenoszenie zarazy.

§ 7. Naczynia służące do przewozu ryb, pochodzących z gospodarstw zarażonych, oraz narzędzia połowu ryb w takich gospodarstwach należy po każdorazowym użyciu oczyścić i odkażać.

§ 8. Posiadacz, który u ryb przewożonych lub znajdujących się w obrocie handlowym dostrzeżł objawy wzbudzające podejrzenie o posocznicę karpi, powinien niezwłocznie zgłosić o tym właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej. Ryb takich nie wolno używać do celów hodowlanych.

§ 9. Powiatowy lekarz weterynaryjny powinien przynajmniej raz do roku w okresie wiosennej obsady lub jesiennych odłowów udać się do każdego zarażonego gospodarstwa rybnego w celu stwierdzenia stanu choroby oraz pobrania próbek, niezbędnych do rozpoznawania choroby.

§ 10. (1) Powiatowa władza administracji ogólnej uzna posocznicę karpi za wygasłą w gospodarstwie rybnym, jeżeli choroba nie wystą-

piła w ciągu trzech lat kalendarzowych, następujących po ukończeniu sezonu hodowlanego, w którym choroba została ujawniona, oraz jeżeli przeprowadzone w tym okresie badania próbek dały wynik ujemny.

(2) O uznaniu posocznicy karpi za wygasłą, powiatowa władza administracji ogólnej ogłosi i zawiadomi władze i instytucje, które zawiado-

miła o wybuchu choroby stosownie do przepisu § 5.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

J. Poniatowski

456

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 lipca 1937 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu o przemiale pszenicy i żyta oraz o wypieku pieczywa.

Na podstawie art. 1 pkt a) i art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 527) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 374) zarządzam co następuje:

§ 1. Przemiał pszenicy nie podlega żadnym ograniczeniom.

§ 2. Przemiał żyta jest dozwolony tylko na mąkę następujących gatunków: 0-50%, 0-65%, 50-65% i razową 0-95%.

§ 3. Zakazuje się używania w zakładach przemysłowych do przerobu i wszelkiego rodzaju wypieku, przeznaczonego do spożycia, mąki żytniej nie odpowiadającej normom przewidzianym w § 2 rozporządzenia niniejszego, a w odniesieniu do mąki pszennej — nie odpowiadającej standartom giełd krajowych.

Mąka żytnia gatunku 0-50% może być używana przez zakłady przemysłowe wyłącznie do wypieku pieczywa mieszanego, o którym mowa w § 4.

§ 4. W zakładach przemysłowych może być wytwarzane pieczywo bądź jednogatunkowe (pszenne, żytnie), bądź mieszane (pszenno-żytnie).

Pieczywo, z wyjątkiem bułek, powinno być oznaczone nazwą mąki, z której zostało wytworzone (np. chleb żytni pytłowy 65%, chleb pszenno-żytni), przy czym dopuszcza się w odniesieniu do pieczywa pszennego i pszenno-żytniego — poza tym oznaczeniem — umieszczanie nazw szczególnych, jak np. chleb nałęczowski, morawski itp.

§ 5. Przemiał żyta dla potrzeb wskazanych przez władze wojskowe oraz dla celów eksportowych nie podlega żadnym ograniczeniom.

§ 6. Dla kontroli nad przestrzeganiem postanowień rozporządzenia niniejszego powiatowe władze administracji ogólnej mają prawo:

a) żądać wyjaśnień od osób i zakładów, zajmujących się przemiałem żyta w celach przemysłowych, handlujących mąką żytnią, przetwarzających w celach przemysłowych mąkę żytnią na pieczywo i artykuły spożywcze, oraz posiadających na składzie mąkę żytnią i inne artykuły spożywcze, wyrabiane z mąki żytniej,

b) wstępu, w obecności właściciela zakładu lub upoważnionego zastępcy, do lokali przemysłowych, handlowych, składów i zakładów w punkcie a) wymienionych.

§ 7. Worki z mąką powinny być opatrzone plombą i etykietą z napisem nazwy młyna, gatunku mąki z zaznaczeniem procentowości przemiału, a w wypadkach przewidzianych w § 5 — z podaniem jej przeznaczenia.

§ 8. Winni przekroczenia przepisów rozporządzenia niniejszego karani będą na podstawie art. 4 i art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 527) przy uwzględnieniu art. 64 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365) grzywną do 3.000 zł lub aresztem do 6 tygodni.

Jednocześnie może być orzeczony przepadek przedmiotów, do których odnosi się czyn przestępny.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1937 r. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1936 r. o przemiale pszenicy i żyta (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 63).

Minister Spraw Wewnętrznych:

Sławoj Składkowski